

le getirmektedir. İnsan haklarıyla ilgili tüm Birleşmiş Milletler sözleşmelerine rağmen, dünya, bu acı olaylara tepkisiz ve ilgisiz kalabilmiştir.

İnsan hakları, yalnızca düşünce özgürlüğü demek değildir. İşte, Ulu Önder Atatürk'tün dediği gibi "Azerbaycan'ın derdi bizim derdimiz, Azerbaycan'ın sevinci de bizim sevincimizdir." Yine, Ulu Önder Atatürk'tün "yurtta sulh, cihanda sulh" temennisi, tüm Türk kadınlarının istek ve temennisidir. Bugün, dünyada, 250 milyon Türk asıllı insanın tek bir kalple birleşmesi, biz Türk kadınlarının en büyük arzusudur.

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

BAŞKAN – Mikrofonu tekrar açamayacağım; lütfen...

H. AYSELİ GÖKSOY (Devamla) – İşte, bu duygular içerisinde, Azerbaycanlı kardeşlerimizin bu acısını paylaşıyor, bu göçmen kardeşlerimizin, topraklarına en kısa zamanda kavuşması dileğiyle, hepimize saygı ve sevgilerimi sunuyorum efendim. (Alkışlar)

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum Sayın Göksoy.

Gündem dışı konuşmayı yanıtlamak üzere, Devlet Bakanı Sayın Ahat Andıcan; buyurun.

DEVLET BAKANI A. AHAT ANDİCAN (İstanbul) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; buraya, sayın milletvekilimizin yaptığı konuşmayı cevaplamak amacıyla çıkmış değilim. Aslında, arkadaşımız, yaşanan bir dramı, kendi boyutunda, algıladığı boyutta aktardı; ama, Yüce Heyetinizin bilmesi gerektiğini düşündüğüm bazı şeyleri, burada, izin verirseniz, çok kısa olarak aktaracağım.

Bildiğiniz gibi, Karabağ sorunu, maalesef, 1988'den itibaren Kafkasya'nın gündemine gelen bir konu. Bu konu, daha sonra, yalnızca Karabağ'la sınırlı olmakla kalmamış, Azerbaycan'ın neredeyse yüzde 20'sini oluşturan sekiz bölgesini -onların deyimiyle reyonunu- kapsayan işgale dönüşmüştür ve son birkaç yıldır da bir buzdolabına kaldırılma süreci ya da bir diğer deyişle dondurma sürecinin yaşandığı bir sözde barış süreci başlatılmıştır. Ben, şimdi, geçmişi anlatmak yerine gelinen bugünkü son noktayla ilgili bazı bilgileri aktaracağım.

Bu bölgede, sorunların çözümlenmesi amacıyla, geçen yıllar içerisinde bir Minsk Grubu oluşturulmuş ve bu Minsk Grubu içerisinde de Fransa, Rusya ve Amerika Birleşik Devletleri temsilcilerinin yürüttüğü bir başkanlık sistematiği oluşturulmuştur. Türkiye de, bir büyükelçi aracılığıyla bu Minsk Grubunda temsil edilmektedir ve Karabağ sorununun çözümlenmesiyle ilgili olarak yapılan çalışmalar, son aşamada, geçen yıl Lizbon'da yapılan bir görüşme sonrasında, bütün AGİK yapılanması içerisinde tüm ülkelerin kabul ettiği, yalnızca Ermenistan'ın imza koymadığı ve kabul etmediği bir biçimde, 6+2 formülü denilen bir formülle çözümlenmesi önerilmiştir. Burada kastedilen şey şudur: Ermeni kuvvetleri tarafından işgal edilen altı bölge birinci aşamada boşaltılacak; boşaltılan altı reyona Minsk Grubu gözlemcileri, yani barış gözlemcileri yerleştirilecek. Şuşa ve Laçın koridoru denilen Karabağ ile Ermenistan ara toprağını birbirine bağlayan koridor da, ikinci aşamada boşaltılacak, benzer bir prosedür burası için gerçekleştirilecek ve Karabağ'a da üst düzey bir otonomi verilecek. Varılan antlaşma budur. AGİK içerisindeki ülkelerin tamamı buna imza koymuştur; Azerbaycan da bunu kabul etmiştir fakat, ne yazık ki, Ermenistan, buna uzun süre direnmiş ve -haftızalarınızı tazelemek açısından- söylüyorum- geçen yıl sonlarında, Ter Petrosyan; yani, şu anda istifa etmek zorunda kalan Ermeni Cumhurbaşkanı, bu barışı kabul etmek zorunda olduklarını söylemiştir. Zaten, Ter Petrosyan'ın içerideki radikaller tarafından tasfiye süreci de işte bu noktadan itibaren başlamıştır. Ter Petrosyan'ın istifasından sonra başbakan olan Robert Koçaryan'ın, İçişleri Bakanı ve Savunma Bakanının da desteğini arkasına almış olarak -iki Sarkisyanlar'ın- 16 Martta Ermenistan'da yapılacak olan seçimlere gitme süreci vardır. 16 Martta eğer radi-